

VLAK 11

STERFSCENE 843/TAKE 5 BIJGENAAMD ‘DE PIATIGORSKSE’

synopsis: Izeganz bekent zich marsyaans aan de muze. Het geheel is een aftelbeweging, de begeleidend muziek een afvallende Orebol (soort omgekeerde Bolero van Ravel)

Stemmen :

- Izeganz (zwarte font)
- ‘t Swarthiaanse Koor
aka De Spelemeiende Cherubijntjes (rode font)

III

Het koor zit in een cirkel op de scene rondom Izeganz. In groepjes van twee scheuren ze pakjes zelfklevers van Panini open, en kijken de prentjes na of ze die al hebben. Aangezien hun plakboeken allang vol zijn gooien ze elk prentje achter zich weg onder een ritmisch uitgesproken (“hebben we al”)

Izeganz balanceert in het midden op een barkruk. Op een bepaalt moment bereikt de nog natte muziek een schriekend hoogtepunt, Izeganz valt van de kruk en begint te spreken.

al het grove hebben we al (hebben we al):

wat hen uitstraalt bedekt mij
wat hen opjaagt & jent

het omstroopt & bedruipt mij
de walg staat in de stollende holten
te lezen waar ik snelde & vocht

waar ik gestremd nog u zocht
waar zij de leegte rond uw letters
bepotelen willen, er het licht afpulken

het zoete met hun rasptongen
tot glas slijpen, opglazen
tot het goudschijnt,
klaterplast

tot ze ook
in de gezichten die de hunne zijn
op aantoonbare wijze
hun namen bij de mijne met bloednagels
van nijd hebben staan krabben

al het roze al (hebben we al)
al het bloeden (hebben we al)

hebben we we hebben het

hier

& dan, daar

zijg mij de borst in
tel je op tot een zwerm
vette kraaien, strijk neer &
haak je honderden bekken...
(het Koor stort zich schrokkerig &
luid smakkend op het Izeganzlijf)

aAaaaaAAAAaargh!!!

waai mij in
weef met de spin
van uw adem witheet
het garen & van het
garen de windsels &
met de windsels wikkel
de fophuid in balen

genummerd,
bestemmingsgeschikt,
conform de speerpunttechnologica der cohorten,

in enkel dit ons eeuwige wijken
onhoudbaar flinterdun éézijdig het hunne

met hier het tijdsgewin in niet
daar net naast de spilzucht van nooit

uiteindelijk.

[Het koor trekt zich terug helemaal achteraan de scene en speelt een fletsig
wauwelende, viswijverige horizon]

ontader mij &
stop uw hand in het stof
je kop in de stopverf

hou je pinkje ter stuiting
voor de raamspleten van het buiten
waarin de wind zijn waanzin giert
tussen de klembillen van binnen

steek je gebaren in een handschoen van taal
hou ver van je woordgeurige neus

die nare klankscherven dat snikken bv
je helsblauwe hemelslakende zucht

ARIA

in ons tentje heerst er altijd een gebrek aan lucht
wilde paarden draven waar wij hijgen
kom we vermaken het leed tot een klucht
zo verzon ik je het maanglanzige zwijgen

*(ikluchtjes, we proesten & protten
nog even het heden met vogeltjes erbij*

*een tweetal dan kunnen
ze kleiduijschieten)*

hier

nu

balanceer het
taalstaal op het
koude tongpuntje
van bv. de Schone van Li –

[paniekerig vleugelstuiven onder de cherubijntjes – wie of wat is de schone van Li? stond Zij wel op de Avatar-lijst? Heeft zij Schone kleren aan? Hebben we nog wierookvaten? Klankschalen? Schoensmeer? Het kabaal stopt pas als Izeganz met geheven armen tot rust maant en verklaart:]

die Ene onderin de voorraad
schone roofmaagden -

plof het mes schroevend
in mijn onbuigzaamheid

het stramme vers zal niet spartelen

prop je liefde valse liefde erbij
je meewaren & het schokken vooral
van je klaarkomende lijfje

draai maar uit
ik ben je dode
wereldhuid

[in de zaal roept onze Pol :
“ziede wel, ’t is omdat ze wuven geen kinders kost krijge”]

-

[enige minuten volstrekte Stilte & Duisternis]

[Een gigantisch spektakel breekt uit de stilte dan, voorstellende het afwerpen van de absoluut stikdroge wereldhuid door Izeganz en het de bodem insijpelen daarvan bij de Tweede Zondvloed, gebracht door het Heists Kamertoneel, bv]